

Thesis eindexamen Anneke Hagen

Mijn project zoals het hier staat is een in- en uitloop schilderwerk.

Ik ben een verhalenverteller en een schilder.

Ik heb voor deze vorm gekozen, vanwege mijn fascinatie voor het prentenboek op zich met zijn beeldend en verhalend karakter en de structuur van elkaar opvolgende afbeeldingen. Maar ook de blijvendheid daarvan, dit in tegenstelling tot film of projectie die een vluchtig karakter hebben. Ik wil in dit werk mijn verhaal vertellen en het is daarbij belangrijk dat de beschouwer dit in haar of zijn eigen tempo kan bekijken.

Ook heb ik voor deze vorm gekozen om uitdrukking te geven aan mijn liefde voor golvend, glanzend beschilderd linnen en wilde daarin voor mijzelf de grenzen opzoeken van het begrip schilderij op zich.

Een schilderij is volgens van Dale, een met het penseel afgebeelde voorstelling, een ingelijste plaat of iets schilderachtigs.

Dit laatste zal ongetwijfeld figuurlijk bedoeld zijn, ik neem het letterlijk.

Ik heb gekozen voor vijf dubbele bladzijden, een binnenkant en een buitenkant.

De buitenzijde van mijn boek is een lofzang op de natuur en het menselijk vernuft, bloemen, luchtballonnen en techniek in felle lokkende motieven en kleuren.

De binnenkant bevat de gevolgen van falende techniek in drie kleuren, omber, Pruisisch blauw en wit en alle tinten die door deze onderlinge menging kunnen ontstaan.

De inhoud van mijn werk gaat over vitaliteit.

Over overleven.

De schoonheid en de gruwel.

De schoonheid om ons heen kan in een gruwel veranderen, het kan echter ook andersom.

In mijn werk stel ik geen vraag waarom, ik zoek nooit een schuldige.

Het gaat mij niet om de ramp, daar smul ik niet van, het gaat om het feit dat iets je zonder aanleiding of enige waarschuwing vooraf kan overkomen

Zo maar.

Het toeval.

En vooral om de reactie daarop van zowel de natuur als de mens.

Het gaat mij evenmin om de gruwel van wat de ene mens de ander moedwillig aan kan doen, martelen verkrachten, moorden.

Ik wil geen bloed laten zien, maar scherven.

Mijn onderwerp is overlevingsdrift.

De natuur heeft die in zich, die hoeft daar niet over na te denken.

Bij mensen is het weliswaar aanwezig, maar kan ook diep zijn weggeraakt.

Een geknakte bloem kan niet nadenken, wij wel.

Ik zoek de hoop, de vitaliteit.

Ik heb mijn werk als slakkenhuis neergezet, je kunt er omheen lopen, er in, maar er ook weer uit...Je kunt blijven rondlopen zodat noodlot en vitaliteit elkaar blijven opvolgen.